

DE GEUR VAN REGEN NA DE ZWOELTE

Kristof Vandevenne

**De geur van regen
na de zwoelte**

2017 Brave New Books Amsterdam

Voor zij die mij mogelijk maakten.

Eerste uitgave maart 2010
Herziene uitgebreide heruitgave april 2017

© 2010 Kristof Vandevenne
Omslagontwerp Kristof Vandevenne

ISBN 978 94 021 4012 5
NUR 303/306
www.bravenewbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Als alles een klein beetje meezit zijn er twee momenten waarop mensen uit beleefdheid komen keutelen dat ge er schoon bij ligt: in de wieg, en in de kist.

Alles daartussen heet het leven: de verpletterende werkelijkheid.

*Heel de nacht de schoonste vrouwen
van het keizerrijk er dansen.*

*Steeds opnieuw de schoonste zangen
klinken er onder het dansen.*

*Wanneer de genoden dronken
naast hun zetels zijn gevallen
staak ik 't drinken, neem penselen,
gouden inkt en schrijf een dichtstuk,
melankolisch en met letters
die gelijken op de aders
in het marmer op de wanden
van de stil-geworden zaal.*

JOZEF L. DE BELDER, *Het paviljoen van de droefheid*

Mogelijk is dat de zin van het leven: sporen achterlaten.

JEROEN BROUWERS

L'être

Zwijmelend wil ik, zo rêverieën als
kamperfoelie mij verdoven,
bespiegelen, herbeleven
mijn verleden zoveel rijker
dan d'eentonige toekomst:
het gladgestreken perspectief

Vreemdsoortig wil ik zijn,
minziek, balorig, schizofreen - als
mystificerende *poète maudit*
inktzwart de allesomvattende
metafoor verdichten die
elk rededeel decimeert

Ik wil hardvochtig zijn,
toonloos, Stygisch en ontheemd,
mezelf ontveinzen met
narcotica en soms,
heel soms wil ik dood zijn
maar ik durf het niet

Bekaaid zal ik zijn, *unheimisch*
op het randje leven,
met fles van bank naar brug,
waar spooksels mij na wijzen
en vogels zich alras aan
mijn zwartgalligheid genoegen

Hoog in de bergen wonen,
met slechts sterrenschijnsel
dat mijn refuge begloort waar ik

rusteloos zal verdagen
gekweld door de cafard
Heel soms wil ik vrolijk zijn

Oh mijn God kon ik maar

bandeloos
champagne slurpen
uit de navels van geliefden

Jouïsseren en volstaan met
de ingekleurde stilte van
een duivelsvers op naaldhakken

dat zegt
dat ik melancholische ogen heb
en lippen om te zoenen en

dat ik dan zal blozen
en verdampen tot
onomkeerbaar niets

L'île de l'homme

Zie
hoe ik
verdwij
in nevelen
van karmozijn

Als
hij die
vreemd was
aan alles

Een
menselijk eiland
losgeraakt
van de illusie
van de golven

Een
ijdel feloek
aan de kaai
van altoos

Jag kunde ju vara (*Ik zou zijn*)

Een zwerver ben ik - en mitsgaders:
zielzorger zou ik zijn, de bonafide
schijngrond van vele daders,
een landman of een paard...

Ik zou een zwaluw zijn,
een dodo dan wel kraai
Verspieder - of misschien een bloem, uit
nazomers verdonkeremaand in een boek...

Naderen - beginnend in het oost-, west-
en zuideind van het noorden
Mijn hoofd verward door wijfeling,
mijn hals van verben verdomd zo droog...
Ik ben een zwerver, die blijft
zwalken in dwaaltuinen opperst gruis
Mijn hart warm als duizend bliksems,
doodskoud als een armenhuis

vrij naar Nils Ferlin